

ᐱᑦᑲ ᐱᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
:ᐱᑦᑲᑦᑲᑦ ᐱᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦ
!ᐱᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
– (ᐱᑦᑲ ᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ)
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
.ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ

Hajdanában, amikor még
Így beszélt a magyar ember:
Ha per, úgymond, hadd legyen per!
(Ami nem volt épen oly rég) –
Valahol a Tiszaháton
Élt egy gazda: Pál barátom,
S Péter, annak tőzsomszédja;
Rólok szól e rövid példa.

ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ (ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ) ᑲᑦᑲᑦ ᐱᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
:ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
:ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
.ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ

Péter és Pál (tudjuk) nyárfán
Összeférnek a naptárban,
Könnyü nekik ott szerényen
Megárulni egy gyékényen;
Hanem a mi Péter-Pálunk
Háza körül mást találunk:
Zenebonát, örök patvart,
Majd felfordítják az udvart;
Rossz szomszedság: török átok,
S ők nem igen jó barátok.

ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦ
:ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
:ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
!ᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ
.ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ ᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦᑲᑦ

Ha a Pál kéménye füstöl,
Péter attól mindjár' tüszköl;
Ellenben a Péter tyukja
Ha kapargál
A szegény Pál
Háza falát majd kirugja;
Ebből aztán lesz hadd-el-hadd,
Mely a kert alá is elhat!
Ez sem enged, az se hagyja,
S a két ház kicsínye, nagyja
Összehorgolnak keményen,
Mint kutyájok a sövényen
Innen és túl összeugat
S eszi mérgében a lyukat.

! ᠑᠔᠑᠕᠒ ᠰᠭᠢ ᠸᠠ ᠰᠢᠱᠤᠯᠤᠰ ᠶ᠋ᠭ᠎ᠠᠨᠢᠬᠡᠵᠡᠸᠦ
“... ᠠ ᠰᠢᠱᠤ ᠶ᠋ᠱᠤ ᠰᠢᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰᠠ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
– ᠰᠢᠱᠤ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ – ᠶ᠋ᠱᠤ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
“ᠶ᠋ᠱᠤ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
: ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
“! ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
! ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
– ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ

ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ

ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
: ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ
ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ ᠶ᠋ᠱᠤᠰ

„Kendé bizony az árnyéka!
Mert olyat mondok, hogy még a...”
Hangzik átal a sövényen
Egy goromba szó keményen.
„Hát kié – pattogja Pál –
Mikor az én fámra száll?”
„De az én portámon zengett:
Hogy illetné a fütty kendet!”
Pál nem hagyja: ötet uccse!
Péter ordit: ő meg úgyse!
Többrül többre, szórul szóra,
Majd szitokra, majd karóra,
Majd mogorván
Átugorván
Öltre mennek, hajba kapnak;
Öröme a szent napnak
Egymást ugyan vérbe-fagyba, –
Hanem a just mégsem hagyva.

Pál azonban bosszut forral,
És ahogy van, véres orral
Megy panaszra, bírót búsit,
S melyet a vérszeny tanúsít
A bántalmat előadja.
Jogát, úgymond, ő nem hagyja,
Inkább fölmege a királyig
Térdén csúsza: de a füttyöt,
Mely az ős diófáru jött,
Nem engedi, nem! halálig.
Nyomatékul egy tallért dob
Az igazság mérlegébe,
Mit a bíró csúsztat a jobb
Oldalon levő zsebébe.

Péttert sem hagyá pihenni
A nagy ártatlan igazság:
Nem rest a bíróhoz menni
Hogy panaszát meghallgassák.
Így s úgy történt, – elbeszéli,
Övé a fütty, ő azt véli:
Nincs vármegye,
Ki elvegye,
Nincsen törvény, nem lehet per,
Hisz azt látja Isten, ember! –
De, hogy a beszédet össze
Annál jobb rendben illessze,
Az ütlegből sokat elvesz
És a joghoz egy tallért tesz,
Mely is a bírói zsebben
Bal felől, a szív iránt,
Meghuzódik a legszebben.

ገገግጠተን ላይ ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን

Felderüle a kivánt
Nap, mely a vitát eldöntse,
Hogy a fülemile-pörben
Kinek szolgál a szerencse.
Ámde a bírót most cserben
Hagyja minden tudománya,
És ámbátor
Két prokátor
Minden könyvét összehányja,
S minden írást széjjeltúr is:
Ilyen ügyről,
Madárfüttyről,
Mit sem tud a corpus juris;
Mignem a bíró, haraggal
Ráütvén a két zsebére
S rámutatván a két félre,
Törvényt monda e szavakkal
A szegény fülemilére:
Hallja kendtek!
Se ide nem, se oda nem
Fütyöl a madárka, hanem
(Jobb felől üt) nekem fütyöl,
(Bal felől üt) s nekem fütyöl:
Elmehetnek.

ገገግጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን
ህግገጠተን ህግገጠተን ገገግጠተን

Milyen szép dolog, hogy már ma
Nem történik ilyes lárma,
Össze a szomszéd se zördül,
A rokonság
Csupa jóság,
Magyar ember fél a pörtül...
Nincsen osztály, nincs egyesség
Hogy szépszóval meg ne essék,
A testvérek
Összeférnek,
Felebarát
Mind jó barát:
Semmiségért megpörölni,
Vagy megenni, vagy megölni
Egymást korántsem akarja.
De hol is akadna ügyvéd
Ki a fülemile füttyét
Mai napság felvállalja!?